

Pilov poster

Pripravil: Borut Peršolja
Ilustracije: Zvone Čoh

Kako grč zraste v goro

Recept je preprost: pripravite testo iz fosilov, ga dobro pregnetite, zatem razvaljajte v ravnine, od strani privzdignite v hribovja, dobro zalijte s hudournikom in na koncu plezalsko potisnite prste v smeri zvezde Severnice in dobili boste zelo **okusen in razgleden** svet, ki obsega polovico Slovenije.

Smrduhec

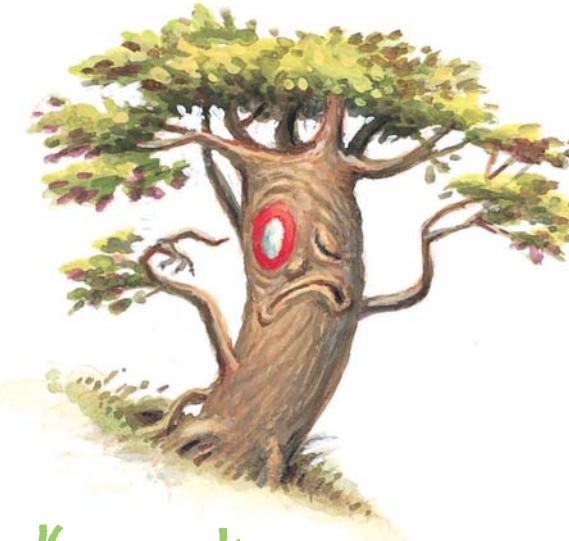
Dober štirinožni pogon mu omogoča, da hitro in po sledeh makadamskih tirnic pride tja, do koder mlad gornik rabi uro ali več hoje. Železni konjiček, z vgrajenim podnebjem (klimo), je lastniku pogosto zelo v ponos. Celo tako zelo, da ne vidi drobnega cveta ciklame in ne sliši ponosne kavke. Pomembno je imeti avto in z njim riniti višje in najvišje.

Všeč sem si

Gore se zelo rade ogledujejo na ravni površini visokogorskih jezer. Pogosto so v tej modrini celo lepši kot v resnici. Obiskovalcem gorja pa je namesto ogledala namenjena članska izkaznica planinskega društva, ki vsebuje tvojo najljubšo osebno fotografijo in ti sporoča, da si del tovaršije, ki skrbi za čiste, varnejše in divje gore.

Devet Planinskih

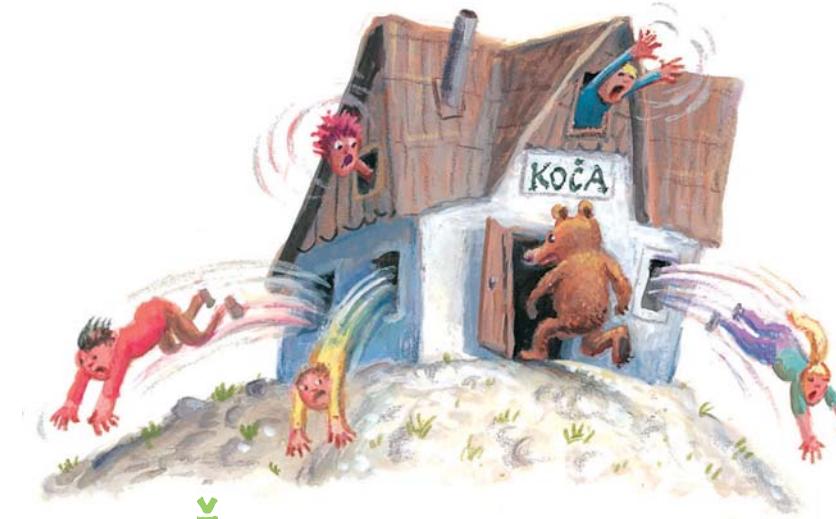
Krvavo oko

Na začetku vsake planinske poti naletimo na **barvno znamenje za označevanje planinskih poti**, ki ga sestavlja bela piška, obdana z rdečim kolobarjem. Leta 1922 jo je vpeljal Alojzij Knafelc. Če dobro pogledamo, pa markacija nič drugega kot prometni znak za prepovedan promet v obe smeri. Opozarja nas, da se večina gorskih nesreč začne že v dolini, zaradi slabe priprave na turo.

Razdalje

V gorah razdalje merimo v urah, višinskih metrih in prehojenih poteh. Preden položimo na hrapavo podlago narebran podplat gojzerja, stopimo na isto mesto najprej s pogledom in z očmi poščemo zanesljiv stop. Zato poskrbimo, da ne bodo naše oči ves čas gledale nahrbtnika pred nami, ampak osvobodimo oči in jim pustimo pred nosom vsaj kakšen meter in pol navidez prazne pokrajine.

Žig

Človek se včasih res vpraša, zakaj je za tako majhen žig bilo treba zgraditi tako veliko garažo, ki sliši na ime **planinska koča**. Ne samo, da se v njej opravi vse nujno potrebno, v njej se lahko skromno prehranjujemo, stisnemo ob toplo krušno peč in napišemo sporočilo svoji simpatiji. Planinska koča je zavetišče za skromne in odganja vsega site.

Starše na vrvice

Ko visoko na pobočju gore pokukamo iz gozda, se pred nami odpre kamnit svet grebenov in sten. Dosegljivi so nam s plezanjem po prepadnih plezalnih poteh, ki se jih lotimo **opremljeni s čelado, plezalnim pasom in samovarovalnim sestavom**. Na drugi konec vrvi lahko privežemo tudi očeta ali mamo in skupaj užijemo slast trdnih oprimkov in zanesljivih stopov.

Tišina!

Ko slišimo utrip lastnega srca, šeletenje malice v nahrbtniku, drobljenje suhih listov pod nogami, bučanje znojnih kapej v grapi lastnega hrpta, pš vetrab ob hitrem premiku vrvi, potem se zavemo, da je v gorah doma zelo glasna **tišina**, ki pozivlja in kriči, da jo pustimo pri miru.

Branje z nogami

V Sloveniji imamo od 90 do 130 padavinskih dni na leto, ki se jih je neupravičeno prijela oznaka »slabo vreme«. V takšnih dneh se lahko z užitkom in brez dežnika sprehodimo skozi napete zgodbe številnih gorniških potopisov, poučnih priročnikov in po zemljevidih.